

Sygn. akt V KO 41/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie zażalenia S. i K. D.

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 17 września 2012 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. akt 1 Ds .../12/S po rozpoznaniu wniosku Sąd Rejonowy w W.

z dnia 10 maja 2013 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 10 maja 2013 r. zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania sprawy zażalenia pokrzywdzonych S. i K. D. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 17 września 2012 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie o sygn. akt I Ds. .../12/S, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na to, że postanowienie prokuratorskie zostało wydane w sprawie, w której zarzucono przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków służbowych przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w W. „znanego sędziom Sądowi Rejonowemu w W. bliżej nie tylko ze stosunków służbowych, ale i prywatnych” (s. 3 uzasadnienia

postanowienia). Sąd podkreślił, że sytuacja taka może w odbiorze społecznym wywoływać wątpliwość, co do bezstronności sędziego orzekającego w przedmiocie zażalenia oraz, z uwagi na charakter postawionego w umorzonym śledztwie zarzutu, wywołać w odczuciu społecznym przekonanie, że organy Państwa działają w swoistym „układzie zamkniętym”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1999 r., IV KO 24/99, nie publ.). Fakt, że sprawa dotyczy zarzutów postawionych prokuratorowi jednostki organizacyjnej Prokuratury działającej w obszarze właściwości wnioskującego Sądu, oraz że część sędziów Sądu Rejonowego w W. zna tego prokuratora z kontaktów służbowych i osobistych (i złożyło wnioski w trybie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. o wyłączenie od rozpoznania sprawy), nie oznacza, że obiektywnie zażalenie to nie może zostać rozpoznane przez ten Sąd Rejonowy w sposób bezstronny. Fakt, iż 5 sędziów zostało wyłączonych od udziału w rozpoznaniu zażalenia na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 17 września 2012 r., nie oznacza, że zachodzą przeszkody do rozpoznania tego zażalenia przez innych sędziów tego Sądu.

W tych okolicznościach przekazywanie sprawy z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości innemu sądowi równorzędnemu jest niecelowe. Nie służy bowiem wytwarzaniu w społeczeństwie przekonania o bezstronności sędziów, lecz przeciwnie, może budować przekonanie o łatwości manipulowania ustawową właściwością sądów lub niemożności wywiązywania się sądów ze swoich powinności i uleganiu przez sędziów pozaprocesowemu wpływowi, co w konsekwencji może podważać w istotnym stopniu autorytet wymiaru sprawiedliwości.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.